מ) נעיל מה [ע ש במוספוט], ב) [גי' הערוך בדגלילא שנו פי' מי גליל שהן ידועין כי מועילין לעין בקילור כמו מי

מועינין נפען בקיטר כמו מי
דקלים (לקמן דף קי.) שהם
ירועים שמועילין להרקה
בערך גליל וער מוסי לעיל מו.
ד"ה בגלילה. וסן במוסף מגיגה
כ"ס. ד"ה בגלילה!), מ] (תופקי
ב"טן, ד) [גר הערוך לירוד
ב"שון, ד) [גר הערוך לירוד
ב"שון, ד) [גר הערוך לירוד
ב"שון או מו גב

פיי שענתה קרמיתו על גב עינון, ס' [לקמן עט.], 1) [לקמן עט. פ:], 1) [לקמן פ.], ח' [שבת פייט הייז], u) [דף עו.], י) בסייל נוסף: ובל אחר והולילו.,

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה בגלילא שנו

וכו׳ לשוף בו קילור. נ״ב ע״ל בדף מז במ״ש המוס׳ בד״ה בגלילה: (ב) ד״ה פי כור וכו׳

בהנך מיא דעבדי לטיט:

גליון הש"ם

גם' שכן כוחלין לכרקית. עי' נכורות דף לח ע"ב תוס'

ד"ה וסימנך:

רבינו חננאל

אמר אביי מכדי לענין

. שיעור הוצאה כל דבר שיש

בו כ׳ צרכים. כ׳ מידות אחת

בו בי צרכים, בי מידות אחת מצויה ואחת שאינה מצויה הלכו חכמים בשיעור הוצאתו אחר ההנאה המצויה, אע"ג שהיא

מרובה מן האחרת ונמצאת

. לקולא, ואם שתיהז מצויות

לקולא, ואם שתיהן מציוית
הלכו להחמיר. חלב מתייתו
שכיחא ורפואתו לא
שכיחא, אוול רבנן בתר
שכיחא, אוול רבנן בתר
שכיחא, אוול רבנן נמי בתר
שכיחא, אוול רבנן נמי בתר
אכילתו שכיחא ורפואתו לא
אכילתו שכיחא אוול רבנן במר ברש
שכיחא, אוול רבנן בתר

רפואתו לחומרא. ו**שאלו**

והבריקה.

. חוורוור

שמלבין שחור כרושתינא, דביתא, וי״א

לכאב שבתוך עין, ודם דוכיפת מועיל לכאב

דוכיפת מועיל לכאב שמחוץ לעין. תנא במה דברים אמורים במוציא שהוציא דבר שלא קדם והצניעו, שהוא צריך לשיעורין הללו. אבל הצניע

רבר בחול לצורכו והוציאו דבו בווול לצודכו והוציאו בשבת חייב עליו בכל שהוא. ר"ש אומר כל השיעורין הללו לא נאמרו אלא למצניעיהן שאם

. הצניע בחול כשיעוריז הללו

שבן בוחדין דיארוד. אין נראה לר"י לפרש דהיינו תבלול דבתוספת׳

ד א ב מיי׳ פי״ח מהל׳ שבת הגשם הלכה יב:

לעזי רש"י

גלוזיי"ר [גלו"ד]. דבק חזק. **מייל״א.** ברקית (מחלת עיניים). טלפ״א. חולד.

מוסף תוספות א. טפי. מוס' הרא"ש. ב. דה"ה. מוס' הרא"ש. ב. דהיה. עוס סכם ג. דאמר (לעיל י נתקיים זה במחשבתו זה. ריטנ״ל. T. ד. מילתיה דרשב"ג מפסקא . בינייהו ומשמע דת״ק הדר בינייהו ומשמע דת״ק הדר למילתיה. חי׳ הכ״ן, [ד]אי רשב״א היא סמוך למילתיה הוה ליה למתני. ריטנ״ל. ה. דמשמע משום דרעת סמוכה על דעת דרעת סמוכה על דעת רבו הוא, הא. מי" הכ"ן. [ד] הא רשב"א בכל אדם קאמר. מיענ"ל. דמחייב זה במחשבתו של זה. מי" מהר"ס]. רועי' אן, ווש מאן. דאליבא הת"ק הוא .T דמתרץ ליה ומשום הכי לא שני ליה. חי הכ"ן. ת. דלשון מצניע משמע הכי רק שהוצנע זה הדבר מכל"ם וו דאוז הוה קמ"ד יאל ע. פרואנן וווון קסיד דהוה מחייב לכו״ע במחשבתו של זה והוה קשיא לן אטו מצניע לא שיוציא . בעינן בעינן שיוציא וווא להתחייב. ריטנ״ל. וכיון שהוא לא הצניעו אמאי במחשב. הלחש, יא ומתניונ הלחש, יב לקמן, פוס' יאים יג דכיון איים יג דכיון להתחייב לתלמיד. ריטנ״ה, ד. ומדלא מייתי ריטנ״ס. ... מתניתין. מוס' הרס״ט. 10. משום דקתני להו בהדי יין ושמן ודבש. מוס' הרח״ש.

רבינו חננאל (המשך) כל מה שהיה שם והצניעו ובא רבו בשבת והוציא כל מה שהצניע לו תלמידו, אם הוציא הרב דבר שהוא חשוב לכל כשיעורין הללו הרי הוא חייב. ואם הוציא הרב דבר שאינו חשוב לכל ופחות מן השיעורין הללו, אילו הוא בעצמו הצניעו חייב עליו בכל שהוא, אבל תלמידו הצניעו ופחות הוא ... אינו חייב אלא ברביעית. סלקא. ויש שגורסין שיטה זו דאביי ארישא דברייתא, . רד״א רמוציא ארל רמצויט ומפרקינן פירוק דאביי. ואנחנא לא קא סלקא לנא הכי וכלישנא דפרישנא דווקא. פי כוש קורין אותו בלשון ארמי ריש פילקא בלשון ארמי ריש שעושין על פי הכוש כמו כדור אצל הצינורה כדי שיכרד הכוש ויסור. ויש

כל מיני משקין אינן ברביעית דיין ושמן ודבש ומים שיעורן כדתנן במתני: אמו מצניע לאו מוציא הוא. פירש בקונט׳ בדהוה מלי למימר הב"ע כשהלניעו והוליאו אלא דניחא ליה לישנויי בשלא הוליאו המלניע עלמו משום דחתיא כרשב״א" וקשה דמנלן דאתיא כרשב"א אדרבה כרשב"ג נקט בתלמיד שח"ל רבוה אפילו אדם בעלמא נמיי ודוחק לומר דלא מחייב דה"ה אנו מצניע לאו מוציא הוא דמדלא קתני אבל המלניע בכל שהוא דהוה משמע דהמלניע הוא המוליא כדדייה לעיל אינו חייב אלא המצניעו חייב המוליח ולהכי קשיא ליה אטו מלניע לאו מוליא הואש דהא שום תנא לא מחייבי אא״כ הוליאו המלניע אלא רשב"א לבדו ומתניתין דכלל גדול (לעיל עה:) יא דהמלניע דלא כוותיה ומשני בתלמיד שאמר לו רבו דכה"ג כ"ע מודו שהתלמיד עושה הכל לדעת רצו:יביג שופבין למאי חזו. דוקם אברייתא קא בעי וכן משמע לקמן דליגבליה תנא מודים חכמים לרבי שמעון במוליא שופכין כו' והוינן בה שופכין למאי חזו ידמשמע דבמתני׳ אתי שפיר ונרא׳ לר״י דהיינו טעמא משום דחזו לכמה דברים לרחוץ בהם כוסות וקערות דלא מאיסי כולי האי אלא שאינן ראויין לשתיה שו אבל הכא דומיא דדם קתני דמאיסי טובא ולכך בעי למאי חזו:

הכא במאי עסקינן בתלמיד שאמר לו רבו לך ופנה לי המקום לסעורה הלך ופנה לו דבר חשוב לכל חייב עילויה דבר שאינו חשוב לכל אי אצנעי' רביה מיחייב עילויה ואי לא לא מיחייב: אמר מר מודים חכמים לר"ש במוציא שופכין לרה"ר ששיעורן ברביעית: שופכין למאי חזו אמר רבי ירמיה לגבל בהן את הְמים והתְנִיאי מים כדי לעשות בהן פי כור לא קשיא הא דמיגבל הא דלא מיגבל לפי שאין אדם מורח לגבל מים לעשות פי כור: מתנד' המוציא חבל כדי לעשות אוזן לקופה גמי כדי לעשות תלאי לנפה ולכברה רבי יהודה אומר ״כדי לימול ממנו מדת מנעל לקטן נייר כדי לכתוב עליו קשר מוכסין והמוציא קשר מוכסין חייב

המלניע. והוליאו חייב בכל שהוא. לקמיה פריך אטו מלניע לאו מוליא הוא: ר' שמעון אומר בד"א. דמיחייב בשיעורא זוטא כי האי: במלניע. בשיעור הזה וחזר והוליאו: אבל במוליא. אדם שלא הלניעו והוליאו אינו חייב אלא ברביעית: במוליא שופרין. אדם שלא הלניען אינו חייב אלא ברביעית דבליר מהכי לא חזו כדלקמן לגבל טיט: אטו מלניע לאו מוליא הוא. הלא אין מתחייב אלא על ידי הוצאה: אמר אביי הכא בחלמיד. כגון שוליא דנגרי שאותר לו רבו לך ופנה לי התקום: דבר שחשוב לכל מיחייב עליה. ואף על גב דלם אלנעיה רביה ללרכו: דבר שאינו חשוב לכל כו'. והכי קאמרי בד"א דבעינן שעורא דחשיב במוליא כלומר בדבר שאין לך לילך בו אלא אחר הולאמו של זה שהמחשבה תלויה בזה שהוליא אבל במלניע בדבר שיש לך לילך [בו] אחר מחשבה של מלניע כגון המלניע כל שהוא חייב זה המוליאו ורשב"א אמרה ואזיל לטעמיה דאמר בפרקין דלעיל^ט דבדבר שאין מלניעין כמוהו והוכשר לזה והלניעו[©] נתחייב זה במחשבחו של זה. וה"ה דמלי לאוקמי במלניע גופיה ולמימר הכי בד״א במוליא בדבר שלא הולנע ואין לך לילך בו אלא אחר הולאתו של זה אבל אם היה זה מלניע דבר זה מתחילה וחזר והוליאו חייב אלא משום דשמעינן ליה דאמר נתחייב זה במחשבה של זה אוקמא אביי אפי׳ באחר שהוליאו וכ״ש אם הוליאו הוא עלמו: פי כור. נקב שנותנין בו המפוח ושיעורא זוטא הוא ומרביעית חזי לגבל טובא וליון דהולאת טיט חשיבא בכדי פי כור בעינן נמי לשעוריה בהנך (²⁾ דעבדי לטיט בכדי גיבול פי כור: דמיגבל. כבר חשוב בכדי פי כור אבל זה שעדיין לא נגבל אינו נשער בכך לפי שאין אדם טורח לגבל שיעור מועט כזה ואם בא לגבל מגבל יותר ועושה בו דברים אחרים: בותנד' און לקופה. לאוחוה בה: סלאי. לתלותו בו: מדם מנעל. להראותו לאומן כמדה זו אני לריך: נייר. מעשבים עושים אותו: קשר של מוכסין. יש לך אדם שנותן המכם לראש הנהר במקום אחד או מוחל לו במחנה והוא מוסר לו חותם להראות למוכס שמחל לו המכס ודרכו לכחוב בו שתי אותיות והן גדולות משתי אותיות שלנו:

אמר מר בד"א במוציא אבל במצניע כל

שהוא אמו מצניע לאו מוציא הוא אמר אביי

רביעית כדי לגבל בה את הטיט, והלא טיט של פי כוש מתגבל בפחות מרביעית. והשבנו אם הטיט מגובל ועומד סגי בזה השיעור,

וליפה לדרבי ינהי. ור' שמעון בן אלעזר או או קתני או אבר קטן של גדול או להפך וכולה חד שיעורא הוא: מ"ש כו". ודרבי ינאי תנאי היא: מכדי כל מילחא דשכיחא ולא שכיחא. כל ששיערו חכמים לענין שבת והוא ראוי לשני דברים חדא שכיחא וחדא לא שכיחא אזול רבנן

בשיעורן בתר דשכיחה והפילו היה הולא ששיעורה גדול אמרינו סתמיה

להא עביד ולא אמרי׳ הואיל וחזי נמי למילתא אחריתי ששיעורה קטן ניזיל בתרה לחומרא ואע"פ דלא שכיחא: שכיחה ושכיחה. והיכה דשכיחי תרוייהו אזלינן לחומרא ומשערינן בשיעורא זוטא: רפואחו לא שכיחא. כגון לשוף בו קילור ואע"ג דחזי לה דאיכא דעביד בחלב אשה ואיכא דעביד במיא וחסין על היין שדמיו יקרים הלכך אזול בתר שתייתו ושיערוהו בכדי מזיגת כום ואע"ג דלקולא שיש כאן שיעור גדול וכן חלב נמי חזי לאכילה ולשוף קילור ומיהו לא שכיחא שהרי אף המים ראויין לכך ויש עושין ממים הלכך אזול רבנן בתר אכילתו ושיעורו בכדי גמיאה ואע"ג דקולא היא: דבש רפוחתו נמי שכיחת. שחין משקה אחר ראוי לכתית: לחומרא. הואיל ותרוייהו שכיחן לחומרא בעינן לשעוריה: רפוחתו לח שכיחת. שהרי שאר משקין ראויין לכך ויש שפין קילור בשאר משקין ושתייתו שכיחא שרוב שתיות מים הם שאין אדם שותה יין לכל נמאיו כי אם לסעודתו: בגלילה שנו. שהן עניים ומקפידין בדבר מועט וחסין על יין וחלב לשוף (ה) קילור ואין שפין אלא במים והלכך רפוחתו נמי שכיחה ובעינן למיזל לחומרת: כל שקייני. כל משקין ששפין בהן קילור: מסו. החולי: ומטללי. מסככין על העין ומונעין מראיתו עד שיכלה מראיתו לגמרי מפני שהן עבין ונגלדין כמין דבק שקורין גלוזיי"ר: בר ממיא. דעדיפי מכולהו דמסו ולא מטללי שנבלעין מיד או ניגבין מהר ולא נגלדין על גב העין: שכן כוחלין לברקים. מייל"ה שבולטת בעין: ומחי נינהו. מאיזה דם כוחלין אותו: ליארוד. תבלול. ובתוספתאם ראיתי לחורור והן טיפות דקות של לובן הנולדות בעין כדתנן בבכורות גבי מומין (דף לח:): דמא דכרושחינא. עטלף שקורין טלפ״א: גוא. כרושתינא מלוי בתוך היישוב שהוא ליארוד שהוא שוקע

רפואתו לחומו א. את אביי מים מכדי שתייתן לא שניחא ורפואתן לא שכיחא, מ"ט אזול רבנן בתר רפואתו דאמרו כדי לשוף בהן את הקילור. לשוף בהן את הקילור.
ואהדר אביי בדגלילא שנו.
כלומר, מי גליל שהן ידועין
שמועילין לעין בקילור שהן
כמי דקלים שהן ידועין
שמועילין לירוקה, אבל מים . דעלמא ברביעית. **רבא** אמר אפילו תימא מים שבשאר מעלו וסעדי בר מן מיא דמעלו וגרדי. וכן תורף הדברים שאין המים סועדין כמיני מאכל, אלא עיקר שתייתן כעין רפואה היא, בתוך העין: לברא. דמא דתרנגולת ברא לברקית שהיא בולטת: ברא. לפיכך שיעורן כרפואה. דם ברביעית. ואם של דוכיפת, . דהוא חרוגולא ררא. או של עטלף, כדי לכחול עין אחת ברקית, כאותה ששנינו השוכר את החמור לבעינן שיעורה במוליה לר״ה: הכל את החמור [ליארוד],

בין יין בין חלב בין דבש ובין מים, שלא קדם והצניעו אינו חייב אלא על רביעית. **ואקשינן** אמר מר ר' שמעון אומר בד"א במצניע בין דוב הורב דורבם והן דמו, סיאת קורותות כל מידמיה בא את ברוב בינה אקשקומה מוד שמפול מול ברוב בכבר ב אבל במוציא אינו חייב אלא ברביעית. ואמרינן וכי מאחר שהצניעו לצרכו היאך אינו חייב אלא על הוצאחל), פי ככל שהוא, ו והיאך צריך שיעור, פי המוציא יין וכר. ואוקימנא לדרי שמעון בתלמיד שאמר לו רבו לך ופנה לי מקום לסעודה והלך ופינה

קתני בהך מילתא גופא שכוחלים לחורור ובבכורות (דף לח:) חשיב תבלול וחורור אלמא תבלול לאו היינו חורור: דם ובד מיני משקין ברביעית. נתוספתא גרס ושאר מיני משקין וכן נראה" דהא

וליתא דרבי ינאי והכא בהא המיפלגי ר"ש בן אלעזר סבר אבר קטן דגדול ואבר גדול דקמן בן יומו כי הדדי נינהו ורבי נתן סבר אבר קטן דגדול אין אבר גדול דקטן בן יומו לא מאי הוי עלה תא שמע דתניא רבי שמעון בן אלעזר אומר שמן כדי לסוַך אבר קמן של קטן בן יומו: מים כדי לשוף בהן את אתיא דמיירי לבסוף™ ועוד דאמאי הקילור: אמר אביי מכדי כל מילתא דשכיחא ולא שכיחא אזול רבנן בתר דשכיחא לקולא רבי שמעון במחשבתו של זה אלא שכיחא ושכיחא אזול רבגן בתר דשכיחא תלמיד במחשבתו של רבו לכך נראהי לחומרא יין שתייתו שכיחא רפואתו לא שָׁכִיחָא אזָול רבגן בתר שתייתו דשכיחָא לקולא חלב אכילתו שכיחא רפואתו לא שכיחא אזול רבנן בתר אכילתו לקולא דבש מתניתין דלא כרשב"א אלא קתני אכילתו שכיחא רפואתו שכיחא אזול רבנן במלניע משמע אפילו אחר הלניעו בתר רפואתו לחומרא אלא מים מכדי שתייתו שכיחא רפואתו לא שכיחא מאי מעמא אזול רבנן בתר רפואתו לחומרא 6אמר אביי בגלילא שנו רבא אמר אפי' תימא בשאר מקומות כדשמואל דאמר שמואל כל שקייני מסו ומטללי לבר ממיא דמסו ולא מטללי: ושאר כל המשקין ברביעית: תנו רבנן ידם וכל מיני משקין ברביעית רבי שמעון בן אלעזר אומר דם כדי לכחול בעין אחת •שכן (דף עט.) דאמר והא טיט דמקמי כוחלין לברקית ומאי נינהו דמא דתרנגולת ברא רשב"ג אומר דם כדי לכחול בו עין אחת שכן כוחלין סליארוד ומאי ניהו דמא דכרושתינא וסימניך גוא לגוא ברא לברא בד"א במוציא אבל במצניע כל שהוא חייב רבי דשופכין דמתניתין איכא למימר שמעון אומר בד"א במצניע אבל במוציא אינו חייב אלא ברביעית יומודים חכמים לר"ש במוציא שופכין לרה"ר ששיעורן ברביעית:

פטור, ואם הוציא מן המשקין מה שלא הוצנע אינו ווייב אלא בוביעיוו. שנמצאו דברי ר"ש שאמר לא נאמרו כל השיעורין הללו אלא למצניעיהן למי שהצניעם לו שמשו. ויש שמפרשיז שמועה זו פי׳ שמפו שין שמונור זה פי אחר דהכין קאמר ר"ש לא נאמרו כל השיעורין הללו אלא לענין הצנעה, ולא

ואם צריך לגבלו אין אדם טורח לגבל טיט לעשות פי כוש. נייר כדי לכתוב עליו קשר מוכסין. א) ונראה דצ"ל הולאמו בכל שהוא יהא חייב והאיך לריך שיעור המפורש במשנה המוליא יין וכו'.